

bindende; dette vil det ærede Medlem vistnok indrømme.

Tale: Jeg antager, at det ærede Thing vil fatte, at jeg ikke kan være ganske ligegyldig ved det Lovforslag, der her foreligger. Jeg kan ikke undlade at udtale min vistnok berettigede Betslægtelse over, at Medlemmer fra Regjeringens og Myndighedens Side hindre Medlemmer, der ikke staa Regjeringen nær, i at naa et Formaal, der i lang Tid har været tilstræbt. Jeg vil minde om, hvorledes det først gik med dette Lovforslag. I sin første Skikkelse forelaa denne Sag som et Forslag om Lønninger ved det kongelige Theater, indbragt ved den nuværende Kultusministers Forgjænger, og indbragt under Forudsætning af, at den almindelige Lønningslov, der senere blev givet, ikke skulde komme de Embedsmænd til Gode, som vare indbefattede i hin Lov. Men uagtet den af Regjeringen var forelagt i en saadan Hensigt, indstillede dog den forrige Finansminister til Hans Majestæt Kongen den almindelige Lønningslov til Sanktion, forinden hin Lov var kommen ud, og dette var det første Stridt til at paahyrde Staten større Udgifter til disse Embedsmænd; thi det er kun derved, at den almindelige Lønningslov kom ud før hin Lov, at vedkommende Embedsmænd ved Høiesteret have kunnet faae det Tillæg, som Regjeringen ikke havde tiltænkt dem, navnlig fordi disse Embedsmænd lønnes paa andre Maader. Saaledes er denne Sag kommen for. Jeg forudsaa, at der vilde komme dette Tillæg af flere Tusinde Rigsdaler ud over, hvad Staten skulde tilskyde i disse 5 Aar, og det var mig derfor meget magtpaaliggende at faae dette undgaet. Som bemærket af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. A. Hansen), er det ved en — jeg veed ikke, hvad jeg skal kalde det — Ubehandling af Forslagsstilleren i Landstinget, blevet sat i Forbindelse med det Forslag, som søgte at begrænse Tilskudet til 50,000 Rd. for de 5 Aar. Da jeg saaledes ikke har opnaaet det Formaal, som jeg den Gang stillede mig, og det ikke ved min, men ved Administrationens egen Skyld, kan det ikke Andet end være mig

af Vigtighed, at et Forslag som dette er kommet frem, og jeg skal af al Magt støtte det. Jeg taler ikke Noget om, at det skulde være uberettiget, at Høiesteret har fældet denne Dom; den var fuldstændig rigtig, naar først dette Skridt af Regjeringen var fæstet, at Ministeren den Gang indstillede den almindelige Lønningslov til Sanktion i urette Tid. Er dette saa, saa har ogsaa Høiesteret været i sin gode Ret til at give disse Embedsmænd Medhold i deres Paastand. Men saa er det ogsaa ganske rigtigt, at man da paa Finansloven, naar man kommer — jeg kan sige — i den sørgelige Nødvendighed at bevilge denne Udgift, da gjør det. Men lige saa vel er Rigsdagen i sin gode Ret, naar den søger ved eget Initiativ, naar Regjeringen ikke tager Initiativet, at gjøre godt igjen, hvad der saaledes er blevet forsømt fra en tidligere Regjeringens Side, nemlig at søge fastsat ved Lov, at disse Embedsmænd ikke i Fremtiden faae den Indtægt, som det ikke har været tilfaldet, at de skulde have. Jeg støtter altsaa Forslaget og er Forslagsstillerne taknemlig for, at det er kommet frem.

Winther: Jeg vil først bemærke til den ærede Formand for Finansudvalget, at det ingenlunde var min Mening at udkaste Brevidelser; jeg sagde kun, at det vilde have været rigtigt at have nogen Veiledning af Finansudvalget i en Sag, som denne. Naar jeg dernæst nævnte Proceduren, maa dette ikke tages alfor strengt; thi jeg mente, at der i ethvert Tilfælde maatte findes et Dokument fra Kammeradvokaten — jeg tog fejl før, da jeg nævnte Generalfiskalen — hvori han havde raadgivet Finansministeren, inden denne havde ladet det komme til Sag. Fra dette Tidspunkt af Sagen maatte der have foreligget et saadant Dokument. Det forekom mig, at, naar vi fik disse Oplysninger fra den Mand, der er Kammeradvokat, og som er en Mand, der i flere Aar har været Rigsdagsmand, altsaa maa betragtes som en Ven af Grundloven, og om hvem man derfor maa forudsætte, at han med Kjærlighed har opfattet Forholdet, kunde man, naar Kjærlighed og Skarphed i Forstand saaledes følges ad, vente,